

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **J. V.**, zast. Mgr. Janem Harcubou, advokátem se sídlem v Mladé Boleslavi, Okružní 280, za účasti **1) Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Nábřeží U přívozu 122, **2) Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 2. 2005, č. j. 30 Ca 52/2004 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 2. 2005, č. j. 30 Ca 52/2004 - 27 byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti tvrzenému rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, jež mělo být vydáno podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“). Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že v první řadě zkoumal, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení, za kterých může ve věci jednat. V přezkoumávané věci však neshledal, že by bylo poskytnutí informací stěžovateli odepřeno. Je tomu tak proto, že dopis Hasičského záchranného sboru (dále jen „HZS“) Královéhradeckého kraje, územního odboru Jičín ze dne 8. 7. 2004, č. j. HSHK/JC-102/Ř-2004 nelze považovat za rozhodnutí o odepření poskytnutí informace k tvrzené podnikatelské činnosti kpt. H. H.. Z tohoto dopisu totiž zcela srozumitelně vyplývá, že stěžovatelova žádost o poskytnutí informace je pouze postupována k vyřízení příslušnému povinnému subjektu, kterým byl HZS Královéhradeckého kraje, který následně žádosti

stěžovatele ze dne 7. 7. 2004 v zákonem stanovené lhůtě vyhověl, když dopisem ze dne 13. 7. 2004, prokazatelně odeslaným o dva dny později, zodpověděl stěžovateli v plném rozsahu jeho otázky týkající se podnikatelské činnosti kpt. H., resp. souladu této činnosti s jejím služebním poměrem. Krajský soud se proto neztotožnil se žalobním tvrzením stěžovatele, že povinný subjekt HZS Královéhradeckého kraje vydal rozhodnutí, kterým by poskytnutí požadovaných informací stěžovateli odepřel. Za této situace nebyla dána jedna z podmínek řízení, kterou je pravomoc soudu, jež je neodstranitelným nedostatkem.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel odmítl závěr krajského soudu, že žalobu nelze věcně projednat z důvodu nedostatku jedné z podmínek řízení, kterou je pravomoc soudu. Stěžovatel nejprve popsal, oč se jedná a proč celá problematika vznikla, aby nedošlo k opětovnému zkreslení situace. Uvedl, že zjistil podnikání kpt. H. H. v tom samém oboru, v němž tato zaměstnankyně provádí státní požární dozor. Jelikož jde o stav, který je v příkrém rozporu se zákonem, obrátil se dopisy ze dne 7. 7. 2004 jednak na HZS Královéhradeckého kraje, územní odbor v Jičíně a jednak na HZS v Hradci Králové, jež se týkaly podnikatelských aktivit kpt. H.. Oba dopisy jsou sice obsahově stejné, ovšem odpovědi od uvedených subjektů mají pro něho jiný význam. Dopis adresovaný řediteli HZS Královéhradeckého kraje v Hradci Králové pplk. Ing. F. M. označil jako Info-1 a dopis adresovaný řediteli územního odboru HZS v Jičíně npor. L. Z. označil jako Info-2. Se zřetelem k tomu, že mu npor. Z. odpověděl dopisem ze dne 8. 7. 2004, v němž mu sdělil svou nekompetentnost k poskytnutí informace, podal odvolání ze dne 12. 7. 2004, které označil jako Info-3, jež bylo předáno k poštovní přepravě dne 13. 7. 2004. Dne 16. 4. 2004 pak obdržel dopis od ředitele pplk. Ing. F. M. ze dne 13. 7. 2004, který byl odeslán dne 15. 7. 2004, z něhož je zřejmé, že se vztahuje k dopisu označenému jako Info-1. Tento dopis mu sice nedal uspokojivou odpověď a informace, které žádal, ale odvolání nepodal. Odvoláním ze dne 12. 7. 2004 se již nikdo nezabýval. Stěžovatel proto namítal, že na žádost o poskytnutí informace podle zákona o informacích ze dne 7. 7. 2004 (označenou jako Info-2), která byla adresována HZS Královéhradeckého kraje, územnímu odboru v Jičíně, v rozporu se zákonem nedostal odpověď, ačkoliv ji mohl podat jen npor. L. Z. a že se podaným odvoláním již nikdo vůbec nezabýval. Stěžovatel proto žalobu podal důvodně a nadále trvá na tom, že chce vědět, zda je npor. Z., jako přímému nadřízenému kpt. H. známo podnikání jeho podřízené v oboru, v němž rozhoduje. Přes tyto skutečnosti, v rozporu se zákonem o informacích byl navíc při vyřizování záležitosti u HZS Královéhradeckého kraje upřednostněn vnitřní předpis „Pokyn generálního ředitelství HZS“ před uvedeným zákonem. Proto se stěžovatel podanou kasační stížností domáhal rozsudku, kterým by bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

HZS Královéhradeckého kraje ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal ve věci samé na obsah svého vyjádření k žalobě a dodal, že je podle § 2 odst. 1 zákona o informacích povinným subjektem, a nikoliv jeho územní odbor v Jičíně. V žádném případě proto nedošlo k upřednostnění vnitřního předpisu před zákonem. Se zřetelem k uvedenému proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ministerstvo vnitra ve svém vyjádření ke kasační stížnosti opět zdůraznilo nedostatek své pasivní legitimace v této věci. V řízení ovšem ani jinak nebylo prokázáno, že by kpt. H. vykonávala v době přerušení činnosti podnikatelské aktivity a stěžovatel žádný takový důkaz nepředložil. Ministerstvo vnitra proto navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel

v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu spisového materiálu vypracoval stěžovatel dvě naprosto shodné žádosti o podání informace podle zákona o informacích s datem 7. 7. 2004, které adresoval jednak HZS Královéhradeckého kraje se sídlem v Hradci Králové (označenou jako Info-1) a jednak HZS Královéhradeckého kraje, územnímu odboru Jičín (označenou jako Info-2), v nichž upozornil na nedovolené podnikání kpt. H. z územního odboru v Jičíně a současně vznesl dotaz, kdo jí tuto činnost povolil. Ředitel HZS Královéhradeckého kraje, územního odboru v Jičíně npor. L. Z. v dopise ze dne 8. 7. 2004 informoval stěžovatele, že podle Pokynu generálního ředitele HZS České republiky a náměstka ministra vnitra není kompetentní poskytovat požadované informace, a proto žádost neprodleně postupuje k vyřízení kanceláři ředitele HZS Královéhradeckého kraje v Hradci Králové. Stěžovatel na toto sdělení reagoval podáním ze dne 12. 7. 2004, které bylo doručeno HZS v Hradci Králové dne 14. 7. 2004, v něm dovozuje, že sdělení ze dne 8. 7. 2004 je rozhodnutím o odepření jím požadované informace, a z tohoto důvodu jej napadá odvoláním. Ředitel HZS Královéhradeckého kraje v Hradci Králové pplk. Ing. F. M. pak dopisem ze dne 13. 7. 2004, předaným prokazatelně k poštovní přepravě dne 15. 7. 2004, sdělil stěžovateli, že dne 9. 7. 2004 obdržel jeho požadavek na poskytnutí informace k podnikatelské činnosti kpt. H. a uvedl, že zvláštní omezení podle § 152 zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se na podnikatelskou činnost kpt. H. vztahovalo až dnem vzniku služebního poměru, tedy dnem 1. 1. 2001. V této souvislosti jí písemný souhlas služebního funkcionáře k podnikání podle tohoto zákona udělen nebyl. Jmenovaná tedy podnikatelskou činnost přerušila a neprokázalo se, že by v době přerušení živnosti vykonávala podnikatelskou činnost shodnou s její pracovní náplní v rámci služebního zařazení, což by jinak byl důvod pro propuštění ze služebního poměru. Dopis je uzavřen konstatováním, že za dobu existence pracovního vztahu byla podnikatelská činnost kpt. H. v souladu s ustanovením § 73 odst. 2 a 4 zákoníku práce.

Stížní důvod obsažený v kasační stížnosti neshledal Nejvyšší správní soud důvodným. Obě naprosto shodné žádosti stěžovatele o poskytnutí informace ze dne 7. 7. 2004 byly vyřízeny v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 písm. c) zákona o informacích, tedy ve lhůtě do 15 dnů od přijetí podání, protože v této lhůtě byla stěžovateli poskytnuta písemně informace o podnikatelské činnosti kpt. H. dopisem ředitele HZS Královéhradeckého kraje ze dne 13. 7. 2004, který je povinným subjektem poskytovat informace. Jelikož povinný subjekt duplicitní žádosti stěžovatele zcela vyhověl, nedošlo k vydání rozhodnutí podle ustanovení § 15 odst. 1, 4 zákona o informacích. Považuje-li stěžovatel dopis ředitele HZS Královéhradeckého kraje, územního odboru v Jičíně npor. L. Z. ze dne 8. 7. 2004 za rozhodnutí o odepření jím požadované informace, krajský soud správně poukázal na to, že z tohoto dopisu zcela srozumitelně vyplývá postoupení žádosti o poskytnutí informace k vyřízení k tomu povolanému povinnému subjektu a nikoliv její odepření. Proto tento dopis nemůže být kvalifikován jako odepření informace.

Stěžovatel se mýlí i v tom, pokud v kasační stížnosti dovozuje, že informaci nemohl podat nikdo jiný než přímý nadřízený kpt. H., tj. ředitel územního odboru npor. Z.. Je tomu tak proto, že informaci nemůže podávat kdokoli, ale jenom ten, koho k tomu zmocňuje zákon. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Z tohoto ustanovení vyplývá, že povinným subjektem k poskytnutí informace je státní orgán a nikoliv jednotlivý zaměstnanec či příslušník tohoto orgánu. Státním orgánem jako povinným

subjektem podle citovaného ustanovení byl pouze HZS Královéhradeckého kraje a nikoliv jeho územní odbor v Jičíně, který je jen jeho organizační součástí, a tedy ani ředitel tohoto odboru npor. Z. (§ 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 238/2000 Sb., o HZS České republiky, ve znění pozdějších předpisů). HZS Královéhradeckého kraje je podřízen generálnímu ředitelství HZS, jež je součástí Ministerstva vnitra, které řídí hasičské záchranné sbory krajů, jež jsou organizačními složkami státu a účetními jednotkami (§ 2 odst. 7 zákona č. 238/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Z uvedeného je tedy zřejmé, že k poskytnutí požadované informace stěžovateli byl příslušný HZS Královéhradeckého kraje, resp. jeho ředitel, jež je k tomu oprávněn i v návaznosti na ustanovení čl. 27 písm. j) Pokynu generálního ředitele HZS České republiky a náměstka ministra vnitra č. 1 ze dne 14. 1. 2003, který byl vydán podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 238/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Je to právě krajský ředitel, který vydává podle čl. 27 písm. j) citovaného Pokynu souhlas k činnostem mimo služební poměr (provozování živnosti či jiné výdělečné činnosti, členství v orgánech obchodních společností nebo družstev) příslušníkům zařazeným ve sboru kraje (§ 152 zákona č. 186/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a má tak v uvedeném směru nejlepší informace. To samozřejmě nevylučuje, ale je naopak žádoucí, aby krajský ředitel získal potřebné informace i od příslušného ředitele územního odboru.

Z uvedeného vyplývá, že je zcela nedůvodná námitka stěžovatele, že mu byla odepřena odpověď na žádost ze dne 7. 7. 2004 od ředitele územního odboru npor. L. Z. (označená jako Info-2) a že byl při vyřizování záležitosti u HZS Královéhradeckého kraje upřednostněn vnitřní předpis „Pokyn generálního ředitele HZS České republiky a náměstka ministra vnitra č. 1 ze dne 14. 1. 2003“ před zákonem o informacích. Neobstojí ani námitka stěžovatele, že se nikdo nezabýval jeho odvoláním ze dne 12. 7. 2004, které označil jako Info-3, jež bylo předáno k poštovní přepravě dne 13. 7. 2004. Je tomu tak především proto, že žádné rozhodnutí, kterým by bylo stěžovateli odmítnuto poskytnutí požadovaných informací, nebylo vydáno, a proto odvolání stěžovatele nemohlo proti žádnému rozhodnutí směřovat. Pojmově proto podání stěžovatele ze dne 12. 7. 2004 označené jako Info-3 nemohlo být odvoláním podle zákona o informacích. Ostatně toto podání nebylo možno považovat za odvolání také z toho důvodu, že dopis ředitele HZS Královéhradeckého kraje, územního odboru v Jičíně npor. L. Z. ze dne 8. 7. 2004, proti němuž podání ze dne 12. 7. 2004 směřovalo, nebyl rozhodnutím o odepření jím požadované informace. Krajský soud správně poukázal na to, že z tohoto dopisu zcela srozumitelně vyplývá pouze postoupení žádosti o poskytnutí informace k vyřízení povolanému povinnému subjektu a nikoliv její odepření. Naprosto shodná žádost o poskytnutí informace stěžovatele ze dne 7. 7. 2004, jež byla adresována územnímu odboru HZS Královéhradeckého kraje, územnímu odboru v Jičíně i HZS v Hradci Králové pak byla vyřízena dopisem ředitele HZS Královéhradeckého kraje v zákonem stanovené lhůtě.

Existence rozhodnutí podle zákona o informacích je zvláštní podmínkou řízení ohledně přezkoumávání zákonnosti těchto rozhodnutí. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že takové rozhodnutí nebylo v této věci vydáno. Zcela důvodně proto krajský soud žalobu stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože chyběla podmínka řízení, jejíž nedostatek byl neodstranitelný.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel ve věci úspěch neměl a správním orgánům žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud proto tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu